

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.352/2021/15. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, a 2022. szeptember 28. napján megtartott tanácsülésen meghozta az alábbi

Í T É L E T E T:

A csalás büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2021. szeptember 28. napján kelt 2.B.871/2019/99-I. számú ítéletét megváltoztatja.

A Terhelt1 I.r. vádlott terhére értékelt közbizalom elleni bűncselekmények közül 1 rendbelinél a bűnsegédi elkövetésre utalást mellőzi, egyúttal ennek jogszabályi megjelölésénél feltünteti a Btk. 342.§ (1) bekezdés b) pontját is.

A Terhelt1 I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendeli az általa 2018. július 25-től 2019. július 23-ig lakóhelyre korlátozott bűnügyi felügyelet hatálya alatt töltött időt akként, hogy 4 (négy) nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg egy napi szabadságvesztésnek.

A vádlott által fizetendő illeték összegét 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forintra mérsékli.

Az eljárás során lefoglalt és a bűnjeljegyzékben T-17/2018. számon bevételezett, 8. szám alatti sorszám1 sorszámú bankkártya1 bankkártyát és a 12. tételszámú sorszám2 sorszámú név11 feliratú NET+ bankkártyát elkobozza, míg a 6. szám alatti sorszám3 sorszámú repülőjegy1 repülőjegy bűnjel lefoglalását megszünteti és annak megsemmisítését rendeli el.

Az elsőfokú eljárásban keletkezett bűnügyi költségből az I. r. vádlottat terhelő összeg helyesen 130.649,- (egyszázharmincezer-hatszáznegyvenkilenc) Ft.

Köteles az I. r. vádlott a másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával felmerült 6.000,- (hatezer) forint bünygyi költséget az államnak megfizetni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. szeptember 28. napján kihirdetett 2.B.871/2019/99-I. számú ítéletében Terhelt1 I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett csalás bűntettében [Btk.373. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont], pénzmosás bűntettében [Btk.399.§ (3) bekezdés b) pont és (4) bekezdés b) pont], folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségében [Btk.345.§], 2 rendbeli bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás bűntettében [Btk.342.§ (1) bekezdés a) pont], és ezért – halmazati büntetésül – 3 év szabadságvesztés büntetésre és 3 év közügyek gyakorlásától eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg azzal, hogy a vádlott annak kétharmad része letöltése után bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztésbe beszámítani rendelte az I. rendű vádlott által letartóztatásban töltött időt. A cég3 magánfél polgári jogi igényét érdemben elbírálvá kötelezte 389.894.802,- Ft kártérítés, annak törvényes kamatainak, valamint a le nem rótt 23.213.688 Ft eljárási illeték megfizetésére. Kötelezte az I. rendű vádlottat az eljárás során felmerült bünygyi költségből 117.069,- Ft viselésére, a járulékos kérdések körében döntött a lefoglalt bűnjelek sorsáról is.

[2] A 2021. február 16. napján kihirdetett – előkészítő ülésen meghozott – 2.B.871/2019/80-I. számú ítéletében Terhelt2 II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki felbujtóként elkövetett pénzmosás bűntettében [Btk. 399. § (2) bekezdés a) pont és (4) bekezdés b) pont], ezért őt 1 év 10 hónap, végrehajtásában 5 év próbaidőre felfüggesztett börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte, az ítélet a II. rendű vádlott vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.137/2021/11. számú határozatával 2021. év október hó 14. napján jogerőre emelkedett. Az elsőfokú bíróság továbbá bűnösnek mondta ki Terhelt3 III. rendű, Terhelt4 IV. rendű, valamint Terhelt5 V. rendű vádlottakat pénzmosás bűntettében [Btk. 399. § (2) bekezdés a) pont és (4) bekezdés b) pont] és velük szemben büntetést szabott ki, őket 1 év 8 hónapi, végrehajtásában 4 évi próbaidőre felfüggesztett börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte. Az elsőfokú ítélet III. és V. rendű vádlottak esetében a kihirdetéskor, a IV. rendű vádlott tekintetében pedig 2021. február 19. napján emelkedett jogerőre.

[3] A Terhelt1 I.r. vádlottat érintő ítélet ellen az I. rendű vádlott és védője jelentett be fellebbezést, vitatva a csalással és a pénzmosással összefüggésben rögzített tényállást, valamint enyhítés érdekében.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2021. november 24. napján kelt BF.728/2019/22. számú átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával járt el, ügyfelderítési kötelezettségének is eleget tett, melynek keretében a bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelve – az I. rendű vádlott tagadásával szemben – mérlegelési jogkörében eljárva, megalapozott tényállást állapított meg, azt csak az I. rendű vádlottal szemben folyamatban lévő büntetőeljárás adataival indítványozta kiegészíteni. Álláspontja szerint a törvényszék indokolási kötelezettségének eleget téve logikusan mutatott rá arra, hogy a csalást érintően az I. rendű vádlottnak a tévedésre hivatkozó érvelése miért nem foghat helyt. Úgy értékelte, a tényállásból okszerűen vont következtetést az elsőfokú bíróság Terhelt1 bűnösségére. A jogi minősítést is törvényesnek látta, miként a kiszabott büntetést is, rámutatva, hogy az irányadó középértéktől elmaradó, 3 év szabadságvesztés büntetés méltányosnak tekinthető. Az ítélet egyéb járulékos rendelkezéseit zömében törvényesnek értékelte, azonban észrevételezte, az elsőfokú bíróság elmulasztotta azon bűnügyi felügyelet idejét beszámítani a szabadságvesztésbe, amikor a terhelt az adott lakást letartóztatásának 2018. július 24-én történt megszüntetését követően a bűnügyi felügyelet magatartási szabályainak megváltoztatásáig, 2019. július 23-ig nem hagyhatta el. Megjegyezte még, hogy az elsőfokú bíróság döntése a bűneljegyzékben szereplő tárgyakat érintően nem teljes körű, annak kiegészítése szükséges. A fellebbviteli főügyészség összességében az ítélet személyi rész körében történt pontosítására, a kényszerintézkedés beszámítására és a bűnjelekre vonatkozó rendelkezés módosítására, egyebekben az elsőfokú határozat helybenhagyására tett indítványt.

[5] A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában kifogásolta a bűnösség megállapítását csalás büntetében és pénzmosás büntetében, azzal érvelt, Terhelt1 I. rendű vádlott az eljárás során e körben következetesen tagadta bűnösségét, részletes vallomást és tényeloadást tett. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem tekintette szükségesnek tanú5 kihallgatását, mivel meglátása szerint tanú5nak az eljárásba terheltként való bevonása Terhelt1 I. rendű vádlott cselekvőségének megítélésére kedvezően hatott volna. Hivatkozva ezeken felül az I. rendű terhelt kedvező személyi körülményeire, rendezett életvitelére is, a büntetés enyhítésére tett indítványt.

[6] A fellebbezések nem alaposak, a főügyészi indítvány helytálló.

[7] A bűnösség megállapítását is támadó védelmi perorvoslatokra figyelemmel a felülbírálat a Be. 590.§ (1) bekezdése alapján teljeskörű volt, ezért a másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül.

[8] Ennek keretében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárását a perrendi szabályok megtartásával folytatta le.

[9] Az ügyben a Be. LXXVI. Fejezetében írtak figyelembevételével előkészítő ülést tartott, a bűnösséget beismerő nyilatkozatot tett II-V. rendű vádlottakkal szemben ekkor ítélettel be is fejezte az eljárást.

[10] A Be. 163. § (2) és (3) bekezdésben rögzített tényállás tisztázási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett.

[11] Kihallgatta tanú12, tanú1, tanú2, tanú3, tanú7, tanú8 és tanú6 tanúkat. Intézkedéseket tett tanú5 tanú személyes kihallgatása érdekében, mindezek sikertelensége után a Be. 527.§ (1) bekezdés a) pontjának megfelelő alkalmazásával döntött a tanú nyomozás során tett vallomásainak felolvasásáról, míg az okiratokat a Be. 531.§-a alapján tette tárgyalás anyagává. A védelmi érvekkel szemben további kötelezettség az elsőfokú bíróságot nem terhelte e tanú személyes kihallgatása érdekében, így a korábbi tanúvallomás bizonyítékként felhasználása törvényes volt.

[12] A személyi körülményeket az ítéltábla a főügyészszéggel egyetértve mindössze annyiban pontosítja, hogy Terhelt1 I. rendű vádlottal szemben a Budapesti XIV. Kerületi Rendőrkapitányságon 2021. november 9-én 2498/2021. bü. számon sikkasztás vétsége miatt indult büntetőeljárás.

[13] A fenti kiegészítéssel a Be. 561.§ (3) bekezdés b) pontjában foglalt tények és adatok hiánymentesek.

[14] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás minden tekintetben megalapozott, mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági hibáktól, így a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[15] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét maradéktalanul teljesítette, hibátlan, színvonalas érveléssel és logikai levezetéssel számot adott valamennyi bizonyítékról és ezen belül arról is, hogy az I. rendű vádlott tagadásban megnyilvánuló védekezését az I. és II. tényállásrész kapcsán milyen okok miatt nem találta elfogadhatónak.

[16] E körben osztotta az ítéltábla a csalás kapcsán az elsőfokú bíróság álláspontját, miszerint az I. rendű vádlott ténybelileg elismerte, hogy semmi köze nem volt a cég2.-hez, magát valótlanul adta ki a társaság tisztviselőjének, mint ahogy azt is elismerte, hogy azon céget, amely a cég3 és a cég2. között létrejött vállalkozói szerződésben feladatot vállalt, részére vásárolta meg tanú5, ezáltal a cég4. bankszámláihoz hozzáférése volt. Irathűen állapította meg a törvényszék, hogy az I. rendű vádlott nem vitatta, miszerint a cég3 által átutalt összegből 70.000.000,- Ft-ot felvett készpénzben, valamint azokat az iratokat, amelyek a vállalkozói szerződés elkészítéséhez voltak szükségesek, illetve az általa átvállalt cég teljesítését igazolta, ő továbbította a cég3 képviselője felé. Nem kétséges, hogy ilyen ismérvek mellett kizárólag az I. rendű vádlott akaratlagos magatartására és célzatos szándékára vonható következtetés és nincs ténybeli alapja a tévedés felvetésének.

[17] Döntő mértékben a terhelt bűnösségét támasztja alá, hogy amint felszínre kerültek a problémák a cég3 és a cég2. közötti vállalkozói szerződés kapcsán, külföldre menekült annak érdekében, hogy elszámoltatását megakadályozza, hazatérését csak a további tényállási pontokban szereplő közbizalom elleni bűncselekmények elkövetése révén látta kivitelezhetőnek. Az elkövetés időpontjában fennálló tudati állapot megállapításánál, illetve annak megítélésénél, hogy az elkövető szándéka mire irányult, jelentős mértékben a külvilágban megnyilvánult és így megismerhető tényekből kell visszakövetkeztetni. Fenti tények alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy Terhelt1 I. rendű vádlott tudatának a jogtalan haszonszerzés kívánásán túlmenően át kellett fognia, hogy a sértetti cég képviselői a jogügylet szempontjából jelentős kérdésben tévedésben vannak, s azt is, hogy a tévedéssel okozati összefüggésben kár következik be.

[18] Hibátlan az elsőfokú bíróság okfejtése, miszerint a kihallgatott tanúk szintén az I. rendű vádlott bűnösségét igazolták. A megítélés kifejezetten tudatos előkészítésére és végrehajtására utal tanú12 és tanú1 egyező nyilatkozata, miszerint az I. rendű vádlott mindazzal az alaki feltétellel rendelkezett a cég képviseletében, amely a képviselői kapcsolatot alátámasztotta, a vállalkozói szerződésbe bevont alvállalkozó cégnek a gazdasági indoka megfelelőnek tűnt ahhoz, hogy részt vegyen a projektben, a cég3 számlájának befogadását leellenőrizték azon a kapcsolaton keresztül, amit az I. rendű vádlott adott meg. tanú4 ezt azzal egészítette ki, hogy tételesen leellenőrizték a szállítólevél alapján a beszerzendő termékeket, mindent rendben találtak, a cég3 által kiállított számlát Terhelt1 vitte el. Mindezek alapján a sértett számára semmi nem utalt arra, hogy nem az I. rendű a cég2 képviselője, egyértelműen a nevében járt el mindvégig, ezáltal nyilvánvaló, hogy az I. rendű vádlott cselekvése nélkül a sértetti cég vezetőinek tévedésbe ejtése, majd tévedésben tartása nem valósult volna meg.

[19] tanú2 a cég2. beszerzési vezetője és tanú3 a cég gazdasági igazgatója szintén az I. rendű vádlott bűnösségét igazolták, amikor egymás vallomását erősítve elmondták, Terhelt1 I. rendű vádlott a cégük képviseletében nem járhatott volna el, a nevükben megkötött szerződés alaki hibákban szenvedett, az elérhetőségük nem egyezett az általuk használttal. Mindezekből kiindulva helyes érvek mentén jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy az I. rendű vádlott a cég2 képviseletében eljárva annak érdekében tévesztette meg a sértetti céget, hogy a vállalkozási szerződés létrejöttéből származó előnnyel jogtalan haszonra tegyen szert. Ekként nincs alapja annak a terhelti érvelésnek, hogy mindez nem állt szándékában, és - saját megfogalmazása szerint - a csalásnak nem társtettese, hanem eszköze volt.

[20] A másodfokú bíróság e körben nem tudta osztani a védő azon álláspontját, melyben kifogásolta, hogy elmaradt tanú5 bíróság előtti kihallgatása. Az elsőfokú bíróság az tanú5 felkutatása érdekében megtett eredménytelen intézkedések után az eljárási szabályoknak megfelelően tette ismertetéssel a bizonyítás anyagává a külföldön tartózkodó tanú nyomozás során tett vallomásait, az ítéltábla maradéktalanul egyetértett a tanúkenti kihallgatását célzó bizonyítási indítványok elutasításával és e döntés elsőbírói indokaival is. Amint azt a törvényszék is rögzítette, Terhelt1 I. rendű vádlott cselekménye a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként elbírálható volt, az okirati bizonyítékok alapján ténykérdés, hogy a cég4. egyedüli tagja az I. rendű vádlott volt, az elfogadott bizonyítékok alapján a cége bankszámlája felett ő rendelkezett. A védő fellebbezési beadványában foglaltakra

figyelemmel - miszerint a csalás „értelmi szerzője” nem Terhelt¹, hanem tanú⁵ volt - utal a másodfokú bíróság arra, hogy a bíróság vádhoz kötött mind az eljárás lefolytatása, mind az ítélethozatal során, ezért a törvényszék a vádhoz kötöttség sérelme nélkül tanú⁵ büntetőjogi felelőssége tekintetében nem tehetett volna megállapítást, hozzá kell venni ehhez azt is, hogy a csalás vonatkozásában közömbös, hogy az elkövetés kapcsán ki gyarapodik, a bűncselekmény megállapításának nem követelménye a szerzett vagyoni előnyből való részesedés. Emellett pedig az tanú⁵ személye és szerepe kapcsán logikusan felmerülő aggályokat a törvényszék is felismerte, indokolásában megjelölte, e vonatkozásban tett megállapításai – melyekkel a másodfokú bíróság egyetértett – az I.r. vádlott felelősségét semmilyen mértékben nem érintették, tévedésre hivatkozását tanú⁵ esetleges közreműködése a legcsekélyebb mértékben sem alapozta meg.

[21] Az elsőfokú bíróság pontosan, és minden lényeges körülményre kiterjedően bemutatta a pénzmosás büntettének elkövetésére vonatkozó adatokat, az okiratok tartalmával megegyezően értékelte az I. rendű vádlott terhére azon bizonyítékokat, amelyek alapján az I. rendű vádlott arról az bankszámláról vett fel 29.380.000,- Ft-ot, amelyre a cég³ a vállalkozói díjat a megtévesztés folytán utalta, az átutalt összegből pedig 357.513.718,- Ft-ot utalt tovább a cég⁴. másik banknál vezetett számlájára, valamint olyan gazdasági társaságok számláira, amelyekről aztán felvételre került az összeg.

[22] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a másodfokú bíróság álláspontja szerint a bizonyítékok törvényes, logikus és észszerű mérlegelésén alapult, a felmentésért bejelentett védelmi fellebbezés, amely ezt támadta a vádlotti védekezés elfogadtatását célozva, a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

[23] A törvényszék helyesen állapította meg, hogy a III. és IV. tényállási pont tekintetében az I. rendű vádlott beismerő vallomását a kihallgatott tanúk - tanú⁷, tanú⁸ és tanú⁶ - mindenben alátámasztották, így arra tényállás volt alapítható.

[24] Az elsőfokú bíróság mérlegelése maradéktalanul törvényes, logikus és észszerű, a másodfokú bíróság is minden megállapításával egyetértett. A védelem vádlotti védekezés elfogadását célzó fellebbezése e törvényes mérlegelést támadta, amely a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

[25] Az elsőfokú bíróság mindezek miatt okszerűen következtetett az I. rendű vádlott bűnösségére, és a cselekményeinek jogi minősítése is helyes, az túlnyomórészt összhangban áll a bírói gyakorlattal is. Az elsőfokú bíróság kifogástalanul helyezkedett arra az álláspontra, hogy az I. rendű vádlott cselekményére a Btk. 2.§ (1) és (2) bekezdése értelmében a főszabály szerinti, azaz az elkövetés idején hatályban lévő büntető jogszabályokat kell alkalmazni, mert az időközben hatályba lépett 2012. évi C. törvény rendelkezései rá nézve nem kedvezőbbek, mind a vagyon elleni bűncselekmény, mind a pénzmosás az elkövetéskori és elbíráláskori jogszabály szerint azonos büntetési tétellel fenyegetett.

[26] Az I. ponttal jelölt tényállásrész esetében a csalás törvényi tényállási elemei - a jogtalan haszonszerzési célzat, a károkozás, a tévedésbe ejtés, illetve tartás - a fentebb kifejtettek szerint egyértelműen felismerhetők, helyes az elsőfokú bíróság azon megállapítása is, miszerint a csalás a Btk. 459.§ (6) bekezdés d) pontja értelmében különösen nagy kárra elkövettként minősül. Abban is hibátlan az elsőfokú bíróság okfejtése, hogy az I. rendű vádlott a vagyon elleni bűncselekményt nem egyedül valósította meg, ezért - figyelemmel arra is, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a vádlott cselekményét abban az esetben is társtettesként elkövetettnek kell értékelni, ha a vádlott társai a lefolytatott büntetőeljárás során ismeretlenek maradnak -, a törvényszéknek a Btk. 12.§-ának (3) bekezdésében megjelölt társtettségre vont következtetése helyes és törvényes.

[27] Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érvelését abban, hogy a pénzmosás nem a csalás büntetlen utócselekménye, minthogy a törvény a pénzmosást kifejezetten kiemelte a lehetséges utócselekmények köréből /BH.2014.7. számú jogeset/.

[28] Az ítéltábla ezért egyetértett a pénzmosás tekintetében a bűnösség megállapításával, a minősítés megfelel az anyagi jogi szabályoknak.

[29] Az elsőfokú bíróság helyesen idézte a BH.2019. 125. számú döntést, mely szerint a bűncselekményből származó pénz eredetének leplezése megvalósulhat különböző bankszámlákra történő átutalásokkal, ezért a pénzmosás befejezetté vált azáltal, hogy banki művelet tárgyává vált a sértetti cégtől a terhelti cég bankszámlájára érkezett összeg. A továbbutalásnak nyilvánvalóan nem lehetett legális jogcíme, merthogy az elkövetői oldalon eleve fiktív volt az ügylet, ezáltal a pénznek banki művelet körében történt fiktív jogcímű továbbutalása olyan pénzügyi manővernek minősül, amelynek következtében a pénz eredeti bűnös származása követhetatlenné, egyben a külvilág szereplői számára az illegális eredet felismerhetatlenné vált, azaz legálisnak mutakozó eredet keletkezett.

[30] Ugyanakkor a helyesen megállapított tényállás alapul vételével a jogi indokolás az ítélet 14. oldalának 2. bekezdésében módosítást igényel. A hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 2013. évi CCXXXVII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontjában írtak szerint - a pénzmosás törvényi tényállásában szereplő - pénzügyi szolgáltatásnak tekintendő a pénzforgalmi szolgáltatás nyújtása. A fenti jogszabály 6.§ (1) bekezdés 87/b. pontjában írt értelmező rendelkezés szerint pénzforgalmi szolgáltatás a fizetési számláról történő készpénzkifizetést lehetővé tevő szolgáltatás, valamint a fizetési számla vezetéséhez szükséges összes tevékenység. Erre figyelemmel az I. rendű vádlott által a sértetti cég által átutalt összegből készpénzben felvett összeg is része az elkövetési magatartásnak. Ugyanakkor erre vonatkozóan a továbbutalásokkal szemben az eredetleplezésre irányuló célzat már nem állapítható meg, így ez a tényleges oka annak, hogy a levett készpénz összege a pénzmosás elkövetési értékéhez valóban nem tartozik hozzá.

[31] Összességében a pénzmosás büntettének valamennyi törvényi tényállási eleme megvalósult, a bűnösség megállapítása törvényes, az elsőfokú bíróság az anyagi

jogszabályoknak megfelelően állapította meg a családi cselekménnyel bűnhalmazatban a pénzmosás büntettét.

[32] A közbizalom elleni bűncselekmények minősítése nagyobb részben helyes és törvényes.

[33] A valótlan tartalmú magánokiratok felhasználásában álló cselekmények a család mellett helytálló minősítéssel folytatólagosan elkövetettek, ugyanis a magánokirat-hamisítás folytatólagosan elkövetett, ha a hamis, hamisított vagy valótlan tartalmú – ugyanazon vagy több – magánokiratot ugyanazon jogviszonyból származó jog vagy kötelezettség létezésének, megváltoztatásának vagy megszűnésének bizonyítására többször használják, és a folytatólagosság egyéb törvényi feltételei fennállnak (Bkv.36.) Jelen ügyben ugyanazon „jogviszonyon” a sértetti vállalkozás megkárosítása értendő, ami a kicsalt összegből adódik.

[34] Az irányadó tényállás szerint az I. rendű vádlott a III. és IV. tényállási pontban írt két személyi igazolvány ismeretlen körülmények között, ismeretlen személy általi elkészítésében közreműködött, ebből kiindulva helyesen minősítette a törvényszék a bűncselekményt annyi rendbelinek, ahány hamis közokirat készült. Nem értékelte azonban a jogi minősítés körében, hogy az irányadó tényállás szerint /IV. tényállási pont/ a terhelt az okiratok egyikét fel is használta.

[35] Az 1/2000. Büntető jogegységi határozat az a) és b) pontban írt elkövetési magatartások egymáshoz való viszonyát elemzi. A Legfelsőbb Bíróság elvi élel leszögezte, hogy a közokirat-hamisítás különböző elkövetési magatartásait megvalósító elkövető cselekményei, ha ugyanarra az okiratra, mint elkövetési tárgyra vonatkoznak, természetes egységet alkotnak. Az elkövető cselekménye akkor minősülhet a Btk. 274. § (1) bekezdés b) pontja szerint, ha az (1) bekezdés a) pontja alapján - büntethetőséget kizáró vagy megszüntető okból - nem vonható felelősségre.

[36] A jogegységi határozat indokolása szerint a közokirat meghamisításának, illetve a hamis közokirat készítésének általában elsődleges és tipikus célja az okirat felhasználása, és ezzel a kívánt joghatás elérése. A különböző elkövetési magatartásokkal sértett jogi tárgy és az elkövetési tárgy azonos: a hamis okiratot készítő, majd azt felhasználó elkövető mindvégig azonos célt követ. A készítésre irányuló akaratelhatározás többnyire már a felhasználás célképzete mellett érlelődik ki, önálló bűnelkövetési szándék rendszerint nem ismerhető fel. Tehát azonos elkövető esetében a hamis közokirat készítése és felhasználása egy egységes cselekménysor két szakasza, ahol a hamis közokirat felhasználása nem más, mint a hamisítás céljának realizálása. Ekként természetes egység annak az elkövetőnek a cselekménye, aki a kívánt joghatás elérése érdekében a Btk. 274. § (1) bekezdés a) és b) pontjában tilalmazott tényállást is megvalósítja.

[37] Az ennek helyes értelmezését tovább kibontó EBH2006. 1392. számú döntés szerint abban az esetben, ha a hamis közokirat készítésében közreműködő személy később fel is használja az okiratot, a hamis vagy hamisított közokirat felhasználása önállóan is büntetendő magatartás, akár más személy készítette azt, akár maga a felhasználó. Az ismertetett elvi bírósági határozatban foglaltakra figyelemmel az ítéltábla 1 rendbeli közokirat hamisításnak nem a részesi, hanem a tettesi megvalósulását látta megállapíthatónak,

ezért mellőzte a bűnsegédi elkövetésre utalást, valamint feltüntette a bűncselekmény jogszabályi megjelölésénél a Btk. 342.§ (1) bekezdés a) pontja mellett a b) pontjában írt elkövetési magatartást is.

[38] A büntetés kiszabása során jelentős körülményeket az elsőfokú bíróság döntően hiánytalanul és hibátlanul feltárta, azokat az ítéltábla csupán annyiban egészíti ki, hogy az elsőfokú bíróság által elszaporodottnak tekintett bűncselekmények körébe a pénzmosás is beletartozik, mivel - az ilyen elbírált ügyek számából kiindulva - köztudomásúan magas a hasonló bűncselekmények aránya, különösen a főváros területén és az 56. BK vélemény III/11. pontja szerint a bűncselekmények elszaporodottsága súlyosító körülmény akkor, ha a köztudomás szerint az ügyben elbírált vagy az ahhoz hasonló bűncselekmények száma a korábbi időszakhoz képest lényeges emelkedést mutat, vagy ha a számuk az adott területen lényegesen magasabb volt az átlagosnál.

[39] Az így pontosított bűnösségi körülmények alapján az elsőfokú bíróság helyesen, a büntetéskiszabási elvek szem előtt tartásával választotta meg a büntetések nemét, mivel egyértelmű, hogy az elbírált bűncselekmények büntetési tételére, valamint az I. rendű vádlott terhén jelentkező súlyosító körülmények számára és jelentőségére tekintettel vele szemben más büntetés, mint a szabadságvesztés nem jöhet szóba.

[40] Az elsőfokú bíróság által kiszabott, az I. rendű vádlott javára értékelt enyhítő körülmények nyomatékára - így különösen büntetlen előéletére, az elkövetéstől bekövetkezett időmúlásra és a kiskorú gyermekről való gondoskodásra - tekintettel a 7 évi középértéktől lényegesen elmaradó 3 év szabadságvesztés messzemenően szükséges, egyben arányos büntetés, hasonlóképpen a közügyektől eltiltás ehhez igazodó 3 éves tartama is, annak számottevő mérséklésre lehetőséget a másodfokú bíróság nem talált, így a joghátrányt érintő fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[41] Törvényes volt a végrehajtási fokozat és a feltételes szabadság legkorábbi időpontjának meghatározása.

[42] A törvényszéknek a letartóztatás beszámítására vonatkozó döntése helyes volt, azonban helytálló a főügyészség észrevétele a beszámítható bűnügyi felügyelet tartamára nézve. A terhelt letartóztatását a Budai Központi Kerületi Bíróság a 2018. július 24-én meghozott és a Fővárosi Törvényszék 22.Bnyf.9860/2018/2. számú határozatával 2018. július 30-án véglegessé vált 39.Bny.2.507/2018/2. számú végzésével szüntette meg és rendelt el vonatkozásában bűnügyi felügyeletet magatartási szabályként előírva, hogy a tényleges tartózkodási helyéül szolgáló tartózkodási hely szám alatti lakást engedély nélkül nem hagyhatja el. Minthogy a Fővárosi Törvényszék a 2019. július 23-án kelt és a Fővárosi Ítéltábla 3.Beüf.10719/2019/3. számú határozatával 2019. szeptember 26-án véglegessé vált 2.B.871/2019/7. számú végzéssel az addig ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyelet magatartási szabályait enyhítve azokat akként módosította, hogy a terhelt Budapest közigazgatási területét engedély nélkül nem hagyhatja el, az addig eltelt időt a Btk. 91.§ (1) bekezdésére figyelemmel a szabadságvesztésbe be kell számítani. A beszámítási kulcs meghatározását az ítéltábla szintén pótolta a Btk. 92.§ (3) bekezdés a) pontja alapján akként, hogy a börtön végrehajtási fokozatra figyelemmel négy napi kényszerintézkedés hatálya alatt töltött idő felel meg egy-egy napi szabadságvesztésnek.

[43] A polgári jogi igény megállapítása tekintetében a törvényszék a jogszabályoknak megfelelően járt el, ezért az ezzel kapcsolatos rendelkezését az ítéltábla nem érintette, tévedett azonban az illeték mértékének meghatározásakor, ezért a másodfokú bíróság a fizetendő illeték összegét az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42.§ a) pontja szerinti maximális mértékhez igazítottan állapította meg, figyelemmel az Itv. 42.§ (1) bekezdésében és az 53.§ (1) bekezdésében írtakra is.

[44] A bűnjelekre vonatkozó rendelkezés is törvényes volt, de nem volt teljes körű, így azokat az eljárás során lefoglalt tárgyakat, amelyek bűncselekmény eszközéül szolgáltak, vagy arra szántak, a másodfokú bíróság a Btk. 72.§ (1) bekezdés a) pontja szerint elkobozta, a fennmaradó bűnjel sorsáról a Be. 320. § (1) bekezdés a) pontjában és a (2) bekezdésében foglalt rendelkezéseknek megfelelően döntött.

[45] Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság az I. rendű vádlottat terhelő bünyügyi költség összegét pontatlanul határozta meg, mivel abba nem számította bele a 2018. január 29-én tartott ülésen felmerült - terhelt által fizetendő - védői díjat, így azt az ítéltábla helyesbítette.

[46] A másodfokú eljárás során a kirendelt védő díjával kapcsolatban felmerült bünyügyi költség megállapításáról és a bűnösnek kimondott I. rendű vádlott általi viseléséről az ítéltábla a Be. 613.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett.

[47] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Be. 604.§ (1) bekezdés b) pontja és 606.§ (1) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék ítéletét részben, a rendelkező rész szerint megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2022. szeptember 28.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.,

dr. Csermák János s.k.,

dr. Raczky Katalin s.k.,

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2.B.871/2019/99-I. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.352/2021/15. számú ítéletében írt változtatásokkal 2022. szeptember 28. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2022. szeptember 28.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.,

a tanács elnöke